

Alulajzott húr: lekonyul az ív.
Lehangolt íjam-lantom dobhatni el,
ideje volna már aludni el.
A nap kel.
Ha kell, ha nem kell.

Rakovszky Zsuzsa

EGY NŐ A KÓRTEREMBŐL

I

Hat óra van. Hozzák megint
görgős kocsin a reggelit;
zörögve a kórtermen át
oszlát maradék éjszakát.
Nem is tudom, miért –

öt fölzavart érzék keres
támaszt a püffedt, kékeres
testben, amelyre ébrednek.
Csak nemrég voltam még gyerek,
nem is tudom, miért,

kövéрке, csámpás lábu lány:
üvöltöttem anyám után
– félelem-, vágy- és düh-csomag –,
gyotörtem a kishúgomat,
nem is tudom, miért...

Később a zoknis-copfós, a
világrend buzgó cinkosa,
sírások, másra kent hibák,
örök barátnők, intrikák,
nem is tudom, miért...

Kapuk alatt, üres lakás
mélyén a lázas suttogás,
mikor, kinek jött meg előbb,
vihogtunk a mozik előtt,
nem is tudom, miért...

A víz, a szél lármája kinn,
a szűk, iszapszagú kabin
szálkás fala, por és parázs,
az ismeretlen ájulás,
nem is tudom, miért...

Később a hajszolt reggelek:
amit lehet, ahogy lehet,
a ház, a szűk másfél szoba,
a megszokott test éjszaka,
nem is tudom, miért,

mikor csukott szemhéj alatt,
rongyosra nézett Playboy-akt,
csukott szemem mögött a más-
nap befőzés, nagymosás,
nem is tudom, miért...

Nem vágy, nem is döntés, nem is
remény, csak épp amerre visz
az ár, futó napok, hetek,
és már egy újabb kezdetet –
nem is tudom, miért –

viszek két duzzadó bokán.
Akár a gömb a zongorán:
a kis lesiklopálya és
a fölkapart, lágy hóesés,
nem is tudom, miért,

és rögtön itt a pillanat,
mikor az éles szilvماغ
kiló az érett szilvaszem
hasadt húsából véresen,
nem is tudom, miért,

e harsány túlvilágba itt,
hol fém vakít és fény hasít,
a tárgyak éle húsba vág,
hő van, hideg van, szomjuság,
nem is tudom, miért,

üres, kitartó lárma, és
a napsütés, akár a kés,
villám öröm vált hosszú kint,
és kezdődik minden megint,
de nem tudom, miért,
nem is tudom, miért.

Esett az éjjel. Pár kövér csepp
 most araszol az ablaküvegen.
 Meg-megiramlanak, önsúlyuktól ki-kitérnek.
 Halványan ismerős a nő, aki a terem
 túlvégébe inog, a mosdó fele, részeg
 méltósággal. A szerelem

indította dagály tetőz, majd mennydörögve
 beomlik és lelappad.
 S itt hagy magamra, száraz borsóhéjat, zörögve,
 csíkokkal összeszabdalt
 bőrrel, a lelken is nyomot hagyva örökre,
 jelet, lemoshatatlant.

Nyár lesz, a gyér gyepen szolid furdőruhámban
 vizes torólközőre
 telepszem, rejtegetve visszer tarkázta lábam:
 bálvány, a tűzhely és a szalámis szendvics öre,
 s a kertfalé, amely mögött hibátlan
 mellekre tűz a fény, feszes, bronzbarna bőrre,

hullámmozgásra, mit a férjem, fejét lesunyva,
 csak fél szemmel követ.
 A gyerek is hamar rettegni megtanulja
 sötét rosszkedvemet.
 Fekete fal leszek, mely álmában újra s újra
 közé s az élete közé mered.

A képes újságban villódzó esti város,
 szízésre alkalmas hegyek.
 Afrika-kutatónő orángutáncsaládot
 cserkész be, vagy zsiráfivóhelyet.
 A sztár új férje – könnyű, cserélhető világok,
 az egyetlen helyett.

Világok, amelyekhez nem kohol más
 fény-árny arányokat az érzélem.
 Hol egy pléden feküdnék hanyatt, vagy egy vitorlás
 fedélzetén, szemem
 a mozgó fellegábrán – minden egyszerre formás,
 apró, színes és jelentéktelen.